

2. adventna nedelja – leto C

Janez Krstnik oznanja

V petnajstem letu vladanja cesarja Tiberija, ko je bil Poncij Pilat upravitelj Judeje in Herod četrti oblastnik Galileje, njegov brat Filip pa četrti oblastnik Itureje in Trahonítide ter Lizanija četrti oblastnik Abilene in ko sta bila vélika duhovnika Hana in Kajfa, se je v puščavi zgodila Božja beseda Janezu, Zaharijevemu sinu. Prehodil je vso jordansko pokrajino in oznanjal krst spreobrnjenja v odpuščanje grehov, kakor je pisano v knjigi besed preroka Izaija:

Glas vpijočega v puščavi:

Pripravite Gospodovo pot,

zravnajte njegove steze!

Vsaka dolina naj se napolni

in vsaka gora in hrib naj se zniža.

Kar je krivo, naj bo ravno

in razkopana pota naj bodo gladka.

In vse meso bo videlo Božje odrešenje. Lk 3,1-6

Pripravite pot Gospodu!

Kar polovica današnjega evangeljskega odlomka se vrti okrog takratne politične ureditve oz. imen, ki so zaznamovala tisti čas. Opis časa evangelist zaključí z mislijo, da se je v tistem trenutku božja beseda udejanjila v Janezu, Zaharijevemu sinu. Kaj nam ta dolg podroben opis časa in oseb želi sporočiti? Najbolj logičen sklep se zdi, da Bog želi svojo besedo vedno sporočiti v zelo konkretnih okoliščinah, čisto konkretnim ljudem. Če prenesemo na nas, lahko rečemo, da Bog prihaja k tebi in meni v tem času in trenutku. In kakor je prebudil Janeza k razmišljanju, molitvi in delovanju, tako želi spodbuditi tudi nas, vsakega posebej k razmišljanju, molitvi in delovanju. Bog je torej tudi ta trenutek na delu. Želi naju nagovoriti, želi stopiti v najin svet in naju vabi k spreobrnjenju.

Če je uvod izredno natančen, pa je nadaljevanje dokaj abstraktno oz. splošno. Božja beseda vsakega tako osebno nagovarja, da Janez Krstnik ne more govoriti vsem in hkrati čisto konkretno, kaj naj vsakdo naredi. Primera o tem, kaj naj storimo, pa je vzeta iz gradbenega sveta. Ko Janez navaja preroka Izaija, govori o tem, kako naj se pripravi pot Gospodu, tj. kako naj v hribovitem svetu naredimo dobro cesto. Pomislimo, kako bi se lotili gradnje. Najbrž bi najprej zagledali prazne prostore, doline med enim in drugim hribom. Na prvi pogled ni težava hrib, ampak dolina. Težava je v tem, da nekaj manjka in ne, da je nečesa preveč. A če hočemo napolniti dolino, bomo morali poseči po hribu. In ko to storimo, bo potrebno stvar dokončati. Razkopano bo potrebno zgladiti.

Dragi bratje in sestre, to je podoba našega adventnega časa. **Bog želi stopiti v življenje vsakega izmed nas, zelo konkretno.** Božja beseda želi biti živa, konkretna, kakor je bila konkretna v točno določenem času, ko se je rodil Janez Krstnik. Prvo, kar nam vsem želim je, da bi se zavedali, da **Bog je, da je že tu in z nami. Rad bi v nas deloval.** Želim si, da bi si v adventu še bolj zavzeto ponavljali, Bog,

ti si tu, hočeš delovati v mojem življenju. Tu si, le slišim te bolj slabo. Pomagaj mi, da odpravim ovire, ki mi preprečujejo, da bi te slišal, da bi doživel tvoj blizino.

Kaj je z ovirami? **Tudi v našem življenju hribi niso na prvi pogled problematični.** Problematične so doline, so tisti trenutki, ko nam nekaj zmanjka. **A resnica je v tem, da ne moremo zapolniti vrzeli, ne da bi se dotaknili tistih točk našega življenja, kjer je nepotrebno preobilje.** Če hočemo zapolniti doline, bomo morali znižati hribe. Kaj točno misli Bog v vašem življenju, zakaj ne more priti do posameznika tako, kot si želi, mora najti vsak sam, naj ponudim le kratek razmislek:

- **ni miru,** to opažaš. A ne bi se odpovedal vsem mogočim dejavnostim in vsemu hitenju, ki zapolnjuje tvoje občutke nesmisla. Žal ne bo šlo drugače. Božji mir bo vstopil v nas, če se bomo odpovedali mnogim na videz zelo dobrim stvarim.
- **zmanjka zaupanja.** Vedno bi vse naredili sami. In vse kar počnemo, nam daje občutek neke gotovosti, da nekaj vendarle zmoremo. Ko se zlomimo, ugotovimo, da je pred nami dolina. Zapolniti jo bo najbrž potrebno tako, da bomo vzeli čas, ki smo ga porabili za nekaj drugega, in ga bomo porabili z pogovor z Bogom, za odnos z bližnjim.
- **ni globljega smisla.** Na trenutke začutimo svojo brezcilnost, potem pa spet odhitimo naprej v delo, brezdelje ali pa iskanje trenutnih užitkov. Spet bo potrebno zapolniti dolino tako, da bomo vzeli energijo tam, kjer je je vsekakor več in jo bomo porabili tam, kjer je manjka.

In nazadnje, je adventni čas povabilo, da tisto, kar smo že razkopali, pa še nismo pogladili, kar smo načeli, pa ne končali, vendarle dokončamo.

Tudi današnja nedelja nas torej vabi, da se ustavimo in srečamo sami s seboj. Želi, da se zavemo, kako Bog čaka, da bi vstopil. Pomislimo, kaj vse ovira, da bi Bog resnično vstopil v naša življenja. Znižajmo hribe in napolnimo doline. Tisto, kar smo razkopali, pa naredimo spet gladko.